

LEROS, AVAGY A SZEMÉRMESSÉG

A lemenő nap átsüt a bokrok alatt és a fáradt szülőcsatornák, akár a bogarak szétfutnak az árnyas kertben. Éjszaka van és fázom egy kabin formájú önkívület száraz mederében. A szigetvilág borzalma messziről idelátszik, még nem tapasztalat, nem sejtelem, lassú ozmózis csak, amely a híg levegőt feszíti meg. Nem hagy aludni a féleszűek képe, melyet indulás előtt a hűtő ajtaján hosszan megbámultam. Ülnek a késődélutáni fényben, a döngölt földön vagy az ócska padon, hatalmasra tátott szájukból csorog a nyál. Mögöttük a szégyenletes, megvert mediterránum, egyben, de mint egy tüdővérzés, melengető mégis. Mennyi nyugalom, micsoda viszonzás minden képrombolás ára. Vagy szeretném, csak félek tőle, törpe, a gondolat hideg zsebében, ami a kép helyett szónokló öntudat sajátja. Rohadjon meg, rohanjon felém és fogával essen bokámnak, szerencsétlen, legyen születése napja, vasárnap reggel. Közel az északi falhoz, ahová a torz hajóorr ekkor, október kilencedikén, kevéssel dél előtt, biztosan befut. Mint egy ormóttan tisztás, ahová az ember a rá szabott érzékelés ponyvája alól egyszerűen kilép, a tagolatlan térbe, erejével kérked, hibát hibára halmoz, és beszél, nap helyett mond sötét májkorongot.

A LABDAHÁZ

A tapasztalás kemény szivattyúja másféle megfigyelésekkel is hiteget. Felül az égitestek üres karimája, akár egy suhintás valami nedves és lágú között, alatta az oszlopfőket hevítő levegő, a szellőkésnyi, könnyű sár, amely félelmet kelt, és megint alább a játéktér, mint árnyéktelek, ahol a mozgás lendületet vesz, és képet bont a polgárok szemében. A tekintet erőt merít a szabálytalanságból és a fújtató, vörösen izzó ember-lokomotív rövid időn belül másodszor tér vissza. A gyakori csapásoktól verejték szítál, a tömeg, ez a kiterjedt, zsíros húr, megremeg, a versenyzők tenyére pedig keményebb, mint a halványzöld hús mélyén az avokádó magja. Így a szem és a labda glóbusza a bőrgolyóban ismétli meg a formát, amely halkán szeli a teret, a padlót biztosan szántja, pattog és elgurul örökre. A kezdeti lelkesedést először az otthonosság, majd az unalom, végül az érdektelenség érzése váltja fel, mely utóbbi távolról már a harag előlege. Talán habarcs készül a pupillák mögött? Vagy buzogány röptétől sötétül el az égbolt? Meséltek majd a savernyőről? A kérdések nyomán távozó levegő boldog asszony vagy rosszul szolgáló furulya hangját idézi. Amelyet, habár sűrű nyál tömít, gazdája egyre csak fúj.